

forsvarligt til at begynde med i en Aarrække at hjælpe sig med en enkeltsporet Tunnel. Vi maa jo dog ogsaa huske paa, at andre Banestrækninger er heller ikke garanterede mod lejlighedsvisse Afbrydelser, mod temporære Afbrydelser. Selve den frie Bane bliver jævnlig spærret ved Snefog; den spærres undertiden hist og her ved Jordskred, den spærres undertiden ved Brosammenstyrtning. Jeg behøver blot at nævne Ordet: Sneum Aa, saa har vi et Eksempel derpaa. Vi mener derfor, efter hvad vi har kunnet opspore, at Sandsynligheden for Afbrydelser ved en Tunnel ikke er større end ved en hvilken som helst anden Banestrækning, og overfor denne Sandsynlighed vilde man i nogle Aar godt kunne slaa sig til Ro med, at man dog stadig har de gamle Dampfærgeanlæg i Reserve. Vi har maattet hjælpe os med mindre Reserver, naar en Bro eller en Dæmning har været styrtet sammen. Følgen heraf bliver, at jeg anbefaler at følge Ordføreren og stemme for det paagældende Ændringsforslag Nr. 3.

Lewinsky: Den ærede Ordfører har jo alt gjort Rede for Udvalgets Arbejde, og det maa beklages, at Resultatet af dette Arbejde har givet sig Udslag i en mer eller mindre kraftig Beskæring af det foreliggende Lovforslag, en Beskæring, der for øvrigt ledsages af en stærk Sympatierklæring for Lovforslaget som Helhed. Mindretallet under Nr. 1 foretager den kraftigste Beskæring, idet det sammen med det andet Mindretal ikke alene bortskærer baade den faste Forbindelse over Storstrømmen og Færgeforbindelsen over Kalundborg—Aarhus, men ogsaa bortskærer Banen mellem Aarhus og Randers og et Par af Dobbeltsporene. Endskønt man fra Mindretallets Side erklærer, at for at vi kan have en virkelig rationel Jernbanedrift, vil det være nødvendigt at skaffe Dobbeltsporforbindelser for alle vore Hovedbaner, foreslaar man dog denne meget betydelige Indskrænkning af Lovforslaget og motiverer den, saa vidt jeg forstaar af Betænkningen, med, at det, som Mindretallet her foreslaar, vil afgive Arbejde til meget lang Tid. Ja, hvor lang en Tid dette Arbejde skal strække sig over, kommer jo dog til at rette sig efter, hvad Kraft der sættes ind paa Arbejdet, og der kan altsaa her aldeles ikke regnes ud fra Fortiden, thi der kan jo i Fremtiden meget godt lægges betydelig mere Kraft ind i Arbejdet, end der muligvis har været lagt deri i Fortiden, saa paa det Grundlag forekommer det mig ikke, at der med Rette

kan foreslaas en saadan Indskrænkning af Dobbeltsporene, hvorved man saaledes fraviger, hvad der oprindeligt er foreslaaet i Lovforslaget, og hvad man dog fra alle Sider erklærer er den Vej, man skal fremad.

Medens jeg derfor kan slutte mig til den anbefaling, som det ærede Medlem for Iste Kreds (Rambusch) fremsatte for Ændringsforslag Nr. 2, altsaa for en Gennemførelse af samtlige Dobbeltspor og for Banen Aarhus—Randers, beklager jeg, at man endogsaa fra dette Mindretals Side slutter sig sammen med og danner det store Flertal, der skærer den faste Forbindelse over Storstrømmen bort. Naar man tænker over, hvor tidt og i hvor lang Tid dette Spørgsmaal har ligget for her i Rigsdagen — allerede i 1909 forelaa der her oppe i Landstinget et Forslag om en Bevilling til Undersøgelse af en fast Forbindelse over Storstrømmen, og Landstinget vedtog enstemmigt at bevilge 100,000 Kr. til Forarbejder til denne Forbindelse —, saa synes jeg, at man nu efter saa mange Aars Forløb maatte kunne være naaet til et Resultat, at nu maatte man kunne faa den Forbindelse i Orden, og at man derfor nu maatte kunne gaa med til det Forslag, som Folketinget har sluttet sig til. Det maa jo dog erkendes, at det bliver et nødvendigt Led i vore Baneforhold at faa en fast Forbindelse over Storstrømmen. Mindretallet staar paa det Standpunkt, at man vil nok have en Forbindelse, men man vil have den paa en anden Maade. Men det vilde da efter min Mening have været heldigere, om Mindretallet havde stillet Forslag om, paa hvilken anden Maade det da mener, den skulde finde Sted, i Stedet for at skyde Spørgsmaalet ud i det uvisse. Og det samme, som gælder Storstrømsforbindelsen, gælder jo i Virkeligheden ogsaa Færgeforbindelsen Kalundborg—Aarhus. Ogsaa dette er et gammelkendt Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som i en Aarrække har ligget for; det er ikke noget nyt, som er kommet dumpende ind i Tinget. Forbindelsen Kalundborg—Aarhus har jo Traditionen for sig. Det er den gamle Forbindelse imellem Jylland og Sjælland. Men ogsaa her stiller man sig paa det Standpunkt, at vel mener man, der skal være en Forbindelse, og man har Sympati for Forslaget, men man vil blot have det paa en anden Maade, end det her foreligger; man vil have hurtige Dampskibe, men stiller ikke Forslag om den anden Façon, man vil have. Det forekommer mig ikke, at det er den bedste Maade at fremme en Sag paa. Naar man ikke finder, at det, der er foreslaaet, er det rigtige, saa burde man efter min Me-